

Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Νικολάου (Βελιμίροβιτς)
Ἐπισκόπου Ἀχρίδος καὶ Ζίτσης (+ 5.3.1956)

Ἐνιαύσιος
Ἐορτολογικὸς
Στέφανος

«Τὸ ἑσπέρας
αὐλισθήσεται κλαυθμὸς,
καὶ τὸ πρωῒ
ἀγαλλίασις» * (Ψαλμ. κθ' 6)

Ο **ΘΕΟΣ** ἐπιπλήττει, καὶ ὁ Θεὸς χαροποιεῖ...

Μία σκέψις μετανοίας ἀμέσως μετριάζει τὸν θυμὸ τοῦ Θεοῦ, διότι ὁ θυμὸς τοῦ Θεοῦ κατὰ τῶν ἀνθρώπων δὲν ὁμοιάζει μὲ τὸν θυμὸ ἐνὸς ἐχθροῦ, ἀλλὰ μᾶλλον ἐνὸς πατέρα πρὸς τὰ παιδιὰ του.

Ἄν θυμὸς Του εἶναι στιγμιαίος καὶ τὸ ἔλεός Του χωρὶς τέλος. Ἄν μετανοῆς τὸ ἑσπέρας, θὰ χαρῆς τὸ πρωῒ. Πολλοὶ ἄνθρωποι τὸν γνωρίζουν καὶ στὸν θυμὸ Του καὶ στὸ ἔλεός Του.

Ὡ ἀδελφοί μου, ἂν οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐγνώριζαν σταθερὰ καὶ τὸν ἐλάμβαναν ὑπ' ὄψιν τους ὡς τὸν Ποιητὴ τοῦ ἀγαθοῦ, δὲν θὰ τὸν ἤξεραν ὡς Ἐπιτιμητὴ καὶ Κριτὴ.

Ναί, ὁ Θεὸς χαίρει περισσότερο, ὅταν τὸν γνωρίζουμε ἀπὸ τὸ ἔλεός Του, παρὰ ἀπὸ τὸν θυμὸ Του.

Ὅμως, ὑπάρχουν τόσο ἀγνώμονες καὶ ἀπερίσκεπτοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ποτὲ δὲν σκέπτονται τὸν Θεόν, ὅταν δίδῃ καὶ ἐλεῖ, παρὰ μόνον ὅταν ἀρχίζῃ νὰ τοὺς τιμωρῇ καὶ νὰ τοὺς ἐπιπλήττῃ, μὲ ἀσθένεια, θάνατο στὴν οἰκογένεια, ἀποτυχία καὶ ἐντροπὴ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ἢ

μὲ ἄλλες ραβδιῆς καὶ ξυλιῆς, μὲ τίς ὁποῖες κτυπᾷ τὸν κοιμισμένο, ὑπενθυμίζει τὸν ἀγνώμονα, τροχίζει τὰ ἀμβλυμένα μυαλὰ καὶ φέρει στὴν μνήμη τοῦ καθενὸς καὶ ὄλων, ὅτι Αὐτὸς εἶναι ὁ Δημιουργὸς καὶ Κύριος, ὁ Δότης καὶ Κριτής.

«Τὸ ἐσπέρας αὐλισθήσεται κλαυθμός, καὶ τὸ πρωῖ ἀγαλλίσεις».

Αὐτοὶ οἱ λόγοι σημαίνουν, ἐπὶ πλέον, ὅτι ἡ νύκτα εἶναι γιὰ δάκρυα καὶ προσευχές, γιὰ μετάνοια καὶ περισυλλογή.

Ἡ νύκτα εἶναι ἰδιαιτέρως γιὰ μετάνοια καὶ δὲν ὑπάρχει ἀληθινὴ μετάνοια χωρὶς δάκρυα.

Τὴν νύκτα ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ ἀνεμπόδιστα νὰ ἐξετάσῃ τὶς σκέψεις του, τὰ λόγια του, τὶς πράξεις του, καὶ νὰ μετανοῇ γι' αὐτὰ ποὺ ἔπραξε ἐναντίον τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ.

Ἄν ὁ ἄνθρωπος κλαίῃ μὲ μετάνοια τὴν νύκτα, θὰ χαρῆ τὴν ἡμέρα, θὰ χαρῆ σὰν νεογέννητος, σὰν λυτρωμένος, σὰν ἐλεύθερος ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας.

Ἄν ὁ ἄνθρωπος ξοδεύῃ τὴν νύκτα στὴν ἁμαρτία καὶ στὶς ἀνόπτες διασκεδάσεις, ἡ ἡμέρα θὰ τὸν εὔρῃ μὲ λύπη καὶ θρῆνο.

Ὡ Κύριε Ἰησοῦ, Σωτῆρα καὶ Διδάσκαλέ μας, ἐπίπληξέ μας, ἀλλ' ὅμως συγχώρεσέ μας· τιμώρησέ μας, ἀλλ' ὅμως σῶσε μας! Σοὶ πρέπει δόξα καὶ αἶνος εἰς αἰῶνας. Ἀμήν.

(*) Περιοδ. «**Ἅγιος Κυπριανός**», ἀριθ. 280/Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 1997, σελ. 287.